

RIFT

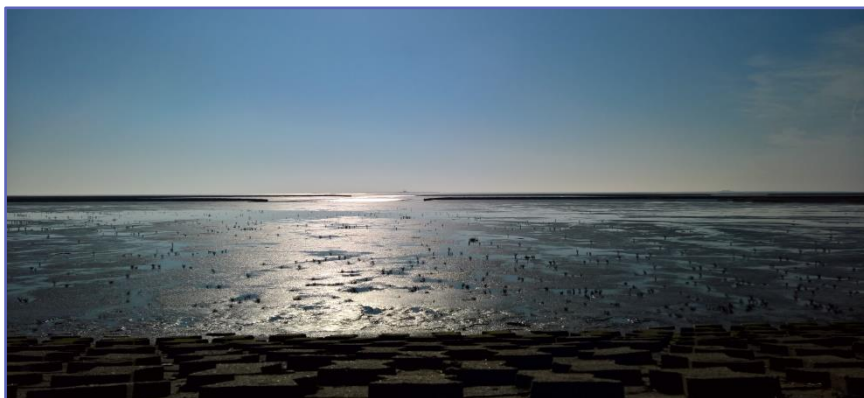
Vanuit ons nachtverblijf worstelen we ons, op deze vreedzame zondagochtend, naar de kust. Allereerst naar het centrum van Bredstedt. We zijn omringd door een grote tevredenheid. De huizen staan vrij, zijn groot en goed onderhouden. De mensen vervoeren zich in kloeke Mercedes-benzen en andere superieure Duitse autotechniek. Wij wandelen en hebben het gevoel wat uit de toon te

vallen. In het centrum van Bredstedt nemen wij een taxi naar de kust, waar we ons laten afzetten aan het begin van de dam naar het Hamburger Hallig. Op dit Hallig waren we eerder. Een halve hectare groot en daar passen net aan drie horecagelegenheden op en ook daar is iedereen blij. We koesteren liever de herinnering aan dat andere Hallig, Nordstrandischermoor, en laten deze voor wat hij is. Onze koers gaat noordwaarts, langs de kust.

Voor de derde achtereenvolgende dag is het weer wederom prachtig. Helder en zonnig met een fris windje vanuit het oosten. We hebben uitzicht over een enorme kwelder van vele, meer dan tien, vierkante kilometers groot. Meeuwen gakken al een beetje en de eerste wandelaars verschijnen. Rob hoort weer aanhoudend zingende veldleeuweriken. Dan een groep van wel twintig strandleeuweriken die, zo in de zon een helder

zomerkleed tonen met duidelijk gele strepen over hun kop. Nooit eerder zagen we ze zo mooi. En nog maar net van deze vreugde bekomen wordt ons oog getroffen door een zwerm van wel honderd, misschien zelfs wel honderdvijftig, sneeuwgorzen, even prachtig in dit heldere licht.

Daarna hebben we de dijk vele kilometers lang vrijwel voor ons alleen. Een enkel laag overvliegend sportvliegtuigje pest ganzen op. Een meisje dat een hond uitlaat. Meer menselijks treffen we niet. Wel een flinke drom goudplevieren, aan de binnenkant van de dijk, die zich niets gelegen laat liggen aan het oerwoud van windmolens rondom hen. Maar anders dan bij de vogels is deze windturbinejungle voor een van uw

wandelaars een doorn in het oog. Landschapsvervuiling, dat is het meneer. Een bonte kraai trekt zich trouwens niets van deze molens aan en fladdert kalm voorbij.

Er is weer vrolijkheid als er telkens groepjes brandganzen overtrekken die, zo meent alweer een van uw verslaggevers, ons luidkeels “Hoera, hoera” toeroepen. Dat wordt ten zeerste gewaardeerd.

Het is trouwens de hele dag door geweldig goed gesteld met de vogels, met grote regelmaat treffen we koppeltjes strandleeuweriken. En bij elkaar tellen we tienduizenden, misschien wel honderdduizend brandganzen. In de plasjes achter de dijk volop eenden. Tevergeefs speuren we naar brilduikers. Deze geven kennelijk toch de voorkeur aan zout water en vinden het hier te zoet. Het haventje van Schlüttsiel op zondagmiddag. Verveling en hondenuitlaters. In het haventje zelf heerst kalmte. De veerboot naar Hallig Hooge is vertrokken. De SeeAdler ligt roerloos aan de kade en slaapt. En ook de Delphin uit Husum, tevens luisterend naar de naam SU 9, dommelt aan zijn trossen. Kautjes kwetteren er vrolijk op los.

De laatste tien kilometer naar Dagebüll, doen we een beetje plichtmatig. De vloed komt er in en drijft wilde eenden en bergeenden richting de kust. Het meest worden we getroffen door een al wat ouder, maar toch dapper echtpaar, dat – voorzien van een eigenhandig gemaakt karretje – langs de vloedlijn trekt en daar naar plastic en andere rotzooi speurt om het vervolgens met zich mee te nemen. Redders van de zee, zullen we maar zeggen.

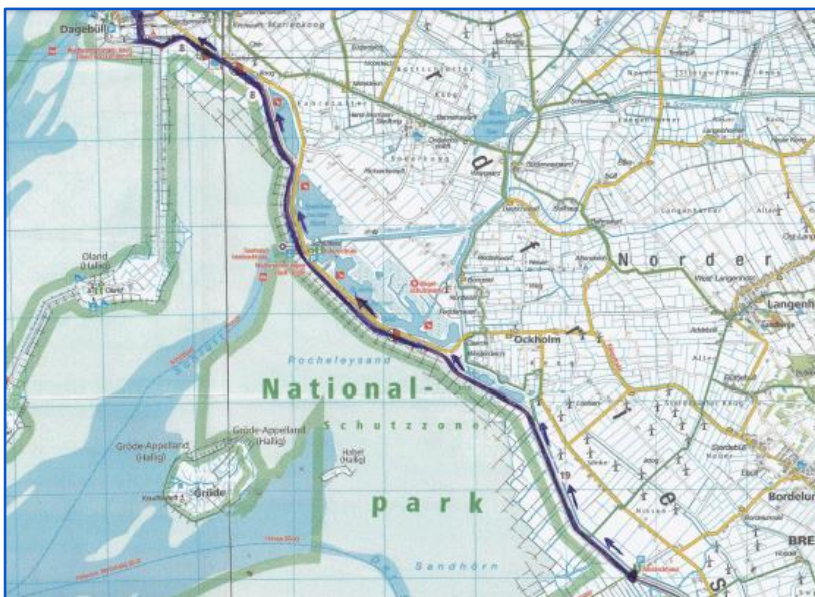
De landkant van de dijk is hier het meest interessant. Kilometerslang kijken we uit over open water omzoomd met brede rietkragen en flink gevuld met eenden. We noemen slechts: tafeleend, pijlstaart, kuifeend, wintertaling, smient, bergeend en slobeend. Verder zijn er natuurlijk ook ganzen, zwanen en aalscholvers en tenslotte ontwaren we ook nog de lang gezochte brilduiker.

Dan, vlak voor onze eindbestemming, nemen we plaats op een bankje, wat hoger op de dijk. De avond is stil met een kalm windje uit het westen nu.

Voor ons, aan de zeekant beweegt zich het kleine smalspoortreintje voort dat passagiers van en naar Langeness brengt. Dat vindt plaats met een aanzienlijke snelheid en zorgt voor dat kenmerkende, ouderwetse geluid van rijdende treinen, van ijzer dat op ijzer bonkt. Het ontroert ons. Zo zitten we dan in de ondergaande zon zomaar een beetje gelukkig te zijn. Nescio komt in onze gedachten, inderdaad God is groot en de wereld is volkomen vreedzaam en zorgeloos. En ook wij kennen geen zorgen. Dat houden we natuurlijk niet lang vol en gaan verder op zoek naar een onderkomen voor de nacht. We staan nog even stil bij het beginpunt van de spoorwegdam naar Langeness. Het is allemaal wat breder, steviger en beter onderhouden dan het dammetje naar Nordstrandischemoor. Maar ook hier is de toegang voor wandelaars vanwege Küstenschutz verboden.

De volgende ochtend nemen we de trein terug naar Amsterdam en verder. Wachtend op het station bespreken we de ouderwetsigheid van seinpalen en andere spoorwegvoorzieningen. Een drietal medewachtenden volgt ons gesprek met aandacht. Dan meldt zich een kordate Duitse, afkomstig uit Beieren naar later blijkt. Ze verontschuldigt zich al op voorhand, maar uit welk deel van Duitsland zijn jullie toch afkomstig? Jullie spreken zo'n merkwaardig dialect. En we waren al zo gelukkig vanwege het rauwe gekras van een honderdtal roeken die nestelen in de bomen rond het station. Als de trein nu ook nog tijdig vertrekt, dan kan onze dag niet meer stuk.

tekst Theo Bakker
foto's Rob Strietman

